

Prijatelju.

Ta spev Ti posvečujem, brate moj,
v spomin na dni, ki žil sem jih s Teboj,
ko naju vez ljubezni je družila —
v spomin na dni, ko tujca sva si bila . . .

Kraj isti hvaliva si domovino . . .
Nekdaj po istih sva livadah pasla,
družila nerazrušna naju vez je,
kot brata skupno v dneh sva mladih rasla,
kot brata v cvetu let sva šla v tujino . . .
Nekoč pa s trdo roko segla vmes je
zlotvorna moč. — Različna šla sva pota.
Bila sva tujca si . . . Usodna zмота:
naróda, kraja istega sinova —
v življenja morju ločena valova . . .

Po letih sem se vrnil v kraj domači,
poiskal v Tvojem tihem sem Te stani . . .
Ko zopet gledal sem v obraz Ti znani,
v okó Ti zrl, pomišljaj, kaj pač znači
pogled mi Tvoj, sem tiho del proseč:
„Odpusti mi!“ — Na prsi si ihteč
se zgrudil mi . . . In tiho sva plakala —
in solz se moških nisva sramovala . . .

Ta spev Ti posvečujem, brate moj,
v spomin na dni, ki žil sem jih s Teboj,
v spomin na dni, ko tujca sva si bila,
v spomin na dan, ko spet sva se združila . . .

Fr. Ks. Meško.

Kdo vé?

Brez spominikov grobi
prazni stojé.
Kdo pod njimi počiva?
Nihče ne vé.

A če rajnim ne diči
gomile križ,
vsem odprt je v Gospodu
pot v paradíž.

Brez spominikov grob je
moje srcé . . .
A za vstajenje njegovo
kdo vé, kdo vé?

Posavska.

Življenja slana.

Slana je cveticam
grobe izkopala;
deva pa po cvetju
strtem je jokala.

Pomlad se vrnila,
v cvetje vse odela:
a za dekle živo
rožic ni imela.

Le na grobič tihi
cvetja ji je dala,
kar ga ji življenja
slana je pobrala.

Posavska.

